

Recenze – Zazděná

Text: -wik- | Foto: -lin-

Dušičková noc. Svíčky, mlha a tři hasičky u požáru. Pak se zjeví žena, autobus, podivné bytosti – a kabaretiér, který nás provede klíčovými momenty 20. století: válkou, okupací a pádem Berlínské zdi. Výpravné divadlo plné obrazů, hudby a černého humoru.

V pátek bylo možno vidět čtyři mladé dívky ve věku 15 až 18 let ze ZUŠ Štětí hrát tuto dojemnou hru hned dvakrát, poprvé dopoledne pouze pro školy, podruhé odpoledne pro veřejnost. Inscenaci nehráli poprvé a bylo vidět, že téma je herečkám blízké a že mu rozumí.

Hra vypráví o třech ženách, které potkají tajemnou kabaretiérku, která jim pomůže postupně nahlédnout do let 1939, 1968 a 1989 v Sudetech, aby potkaly své zesnulé příbuzné a viděli životy normálních lidí, jejich starosti, strachy a obavy.

Herečkám v nějakých chvílích nebylo rozumět, občas mluvili moc rychle nebo potichu, a soubor už od premiéry bojoval s celkovým zakončením divadla, takže pochopili, když se porota shodla, že konec hry byl lehce zmatený a špatně pochopitelný.

Porotcům se velice líbilo režisérské vedení mladého Jaroslava Tymicha ml. a spolu s klubem seniorů porota ocenila historické téma hry a věrohodnost všech emocionálních scén. Divadlo mělo zakomponovanou i nádhernou stínohru, kterou chválili jak diváci, tak porota. Je také důležité zmínit skvělý výběr hudby, který podtrhával celé vystoupení a navozoval atmosféru tehdejších dob, především si všichni rádi poslechli známe české zpěváky a písničkáře, jako například Karla Kryla, Karla Černocho nebo Martu Kubišovou. Zazněla i živá hra na kytaru a krásná autorská píseň jedné z hereček složena přímo pro tuto hru.

Celkově byla inscenace dojemná, realistická a dechberoucí s momenty, ze kterých šel až mráz po zádech. Většina diváku si divadlo nemohla vynachválit.

Recenze – Pane Erbene, neřekněte ne!

Text: -bam- | Foto: -nira-

Celý pátek v Divadelním salonu paní Ljuby se nesl v náladě těžkých témat zvoucích k zamyšlení. Posledním z nich byla scénická interpretace čtyř nejsla-vnějších balad ze sbírky Kytice Karla Jaromíra Erbena: Pane Erbene, neřekněte ne! Jak sbor v popisu představení uvádí, inscenace čtenáři nabízí moderní pohled na nadčasové příběhy o vině, trestu, odpuštění i naději.

Porota v rozborovém semináři po zhlédnutí díla DS DIVSE vyzdvihla promyšlenou gradaci inscenace, ať už v tématu, modernitě, nebo složitosti interpretace.

Herci diváka provází od první, poměrně klasicky a dobově pojaté balady (Svatební košile), přes další (Poklad) odehrávající se v době druhé světové války, dále baladou (Dceřina kletba) zasazenou do doby 21. století, až po poslední (Vrba) posazenou do totalitního režimu. Ta

byla k interpretaci pro diváka nejsložitější.

Právě s interpretací díla měli někteří porotci problém, jelikož zmodernizováním příběhu místy docházelo ke ztrátě významu a morálního poselství (například v baladě Dceřina kletba).

Zajímavé a porotci chválené bylo využití scénického prvku projekce, dominantního napří-klad v baladě Dceřina kletba nebo Poklad, díky kterému se v sále podařilo navodit

příjemný divácký zážitek a „rozbít“ jednodušnost, kterou hra mohla disponovat. Obecně dostala od poroty nejvíce chvály první balada, Svatební košile, dále jednoduché a trefné kostýmy a využití rekvizit, v tomto případě dřevěných tyčí.

Opomenout nelze ani čistý a srozumitelný hlasový projev všech herců přinášející krásnou češtinu Erbenově díle charakteristickou.

Recenze – Mirandolina 2.0

Text & foto: -lin-

Hudební komedie na motivy Goldoniho Mirandoliny – majitelka hostince a její zápas s mužským světem. Moderně pojatá klasika, plná vtípu, důvtípu a hudby.

Mirandolina patří k vrcholům Goldoniho reformy italské komedie dell'arte, kde opouští masky a improvizaci a vytváří komedii charakterů. Hostinská Mirandolina je inteligentní a samostatná žena, která vítězí nad předsudky i mužskou pýchou. Hra je nejen vtipným příběhem o ženském důvtípu, ale i obrazem proměny společenských a genderových rolí. Tuto hru nám v trochu jiném podání přineslo v sobotu dopoledne Malešické divadlo.

Divadelní soubor z Malešic u nás nebyl poprvé. Na Divadelním salonu paní Ljuby se ukázal už v roce 2022, sklídl velký úspěch a vryl se do paměti diváků možná i proto, že se jedná o rodinný soubor připomínající kapelu Jackson 5, jak s vtipem doplnil porotce Roman Vencl. Zatímco před třemi lety synové manželů Svobodových přispívali k divadlu coby kulisáci, letos vzali do rukou kytary, a doplnili tak bylo letošní „rodinné“ vystoupení živou hudbou.

Carlo Goldoni - původní autor hry Mirandolina, zaujal spolek na tolik, že se po jeho stopách herci vydali na výzkumný výlet až do samotných Benátek. Mohli jste si všimnout, že u Mirandoliny 2.0 je jako autor uveden i člen Malešického divadla Miroslav Kalamář Svoboda. Ten totiž celou hru přeložil a poupravil: hru místo rokoka

zasadil do padesátých let minulého století, nějaké postavy vypustil, dvě (rytíře a Fabrizia) naopak spojil do jedné a napsal i texty k písním, o které je hra doplněna.

„Výprava byla vynikající, evokovala ve mně italský neorealismus“, otevřel hodnocení poroty scénograf Mirek Král, který často kritikou na scénu a kostýmy nešetří, dnes ale mohl vytknout pouze tělové lodičky.

Nejvíce problematickou shledala porota postavu Mirandoliny. „Měla by být razantnější, ostřejší, živelnější, klidně i erotičtější“, znělo z úst profesionálních hereců. Málo komu se podařilo číst její záměr, nebylo patrné kdy se zamiluje, na tom se ostatně neshodl ani samotný soubor. „Muži a ženy tu hru vnímají úplně jinak“, dodali herci z Malešic.

Naopak samá chvála připadla na účet kapely. „Je znát že jsou všichni hudebně nadaní“, chválil hudebník Jan Hejral. Herecky skvělí byli dle slov poroty i postavy nápadníků, tedy pragmatického Hraběte a Markýze, který si perfektně vyhrál s rozkošným francouzským přízvukem. Celkově byla porota spokojená, jen by hře doporučili dodat ten pravý italský šmrnc. „Myslete na to, aby to bylo frizzante a ne malinovka od Poděbradky“, zakončil hodnocení Roman Vencl.

Recenze – Loupežnické koření

Text: -dol- | Foto: -lin-

V jedné chaloupce žijí zvířátka, s nimi i mlsné prasátko, které však kvůli své chamtivosti podvede kamarády. Ti mu uvěří a na radu prolhané straky se vydávají do lesa pro pomoc. V lese ale žijí loupežníci, a ti na zvířátka nachystají past. Kdo se do ní nakonec chytí?

V sobotu odpoledne k nám přijel DS Karla Čapka z Děčína s pohádkou *Loupežnické koření* autorů V. Nováka a S. Oubrama. Inscenace pod vedením Karly Vázlerové nabídla, oproti pátečním představením, odlehčenější a hravější téma.

Lakotné prasátko chce koláčky jen pro sebe a vymýšlí, jak oklamat své přátele. Předstírá zlomenou nohu, aby nemuselo sdílet pochoutku, a doufá, že se mu vše podaří utajit. Do děje však vstupuje vychytralá straka, která tvrdí, že zná babičku kořenářku z hlubokého lesa, která prý dokáže prasátku pomoci. Zvířátka jí uvěří a vydají se za ní, zatímco prasátko zůstává doma. Vzápětí se objeví loupežníci (straccini kumpáni) převlečení za babku kořenářku a její učednice. Zvířátka obelstí a zamknou v chaloupce. Past však nakonec sklapne i na ně. Straka je varuje před přicházejícími zvířátky, ale ta jim namluví, že se proměnili v sochy za své špatné skutky. Prasátko, které si uvědomí svou lež, se začne bát stejného osudu. Nakonec přizná pravdu a všechna zvířátka i loupežníci si navzájem odpustí. Příběh tak končí smířením a ponaučením.

Sál plný dětí i rodičů zněl smíchem. Diváky bavily nejen postavy zvířátek, ale především loupežníci, kteří okořenili celou inscenaci.

V následném rozboru porota vytkla nedostatečně dramatický děj, postavení scény, infantilní chování postav a nejasné vztahy mezi zvířátky. Dětským divákům to však evidentně nevadilo.

Porotci ocenili zejména postavu straky, která zaujala po všech stránkách. Pochvalu si zasloužily i lidové nápěvy, specifické osvětlení při přestavbách a svižné tempo inscenace.

Na arteterapii pod vedením Evy Kodešové bylo rušno. Seniorská skupina hodnotila pozitivně herecké výkony, srozumitelný děj, téměř plyšové kostýmy i jednoduchou scénografii. Zkrátka, vše splnilo svůj účel, tedy zaujmout dětské diváky.

Celkově inscenace *Loupežnické koření* potvrdila, že pohádky pro děti nemusí být složité, aby zaujaly. Příběh měl srdce, humor i jasné ponaučení. Děčínský soubor dokázal, že radost z divadla dokáže spojit malé i velké diváky.

Recenze – Starý bílý muž aneb za všechno můžu já

Text: -ach- | Foto: -lin-

Smuteční obřad se zvrhne ve výbušnou diskusi o genderu, korektnosti, sociálních sítích, generacích i hodnotách. Komedialní groteska ze současnosti, kde nic není černobílé. Divadelní hra Starý bílý muž aneb za všechno můžu já, je německá novodobá satirická komedie upozorňující na problémy dnešního světa.

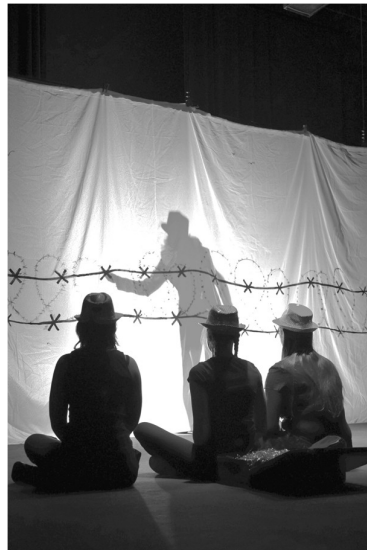

Děj začíná v kostele pohřbem pana Steinera, který byl majitelem firmy na spodní prádlo. Nástupcem má být šedesátiletý Vladimír Bohne. Do kostela postupně dorazí i ostatní zaměstnanci včetně Alice Berka, která si povšimne, že na stuze od smutečního věnce jsou napsáni pouze spolupracovníci, nikoli spolupracovnice. Tím započne obrovská hádka, do které se zapojí i zbytek zaměstnanců. Spor otevírá témata, jako feminismus, rasismus, LGBTQ komunitu, sociální síť a další. Jediný farář se pokouší provést svůj smuteční projev a poukazuje, že se všichni nachází na pohřbu v kostele. Celou situaci nakonec zachrání sekretářka Marie, jejíž dojemný zpěv pomůže oběma stranám uvědomit si, jak moc je jejich hádka zbytečná a vzájemně se usmíří.

Hru sehrál divadelní soubor činohra Skaláček v Tisé a mezi porotou i diváky vyvolala mnoho dojmů, emocí a myšlenek. Obsazení staršími herci napomohlo divákům, nevnímat představení jako souboj generací, nýbrž jako souboj lidského smýšlení. Jeviště bylo příliš zaplněné rekvizitami, které omezovaly pohyb herců, a proto často stáli za sebou nebo zády k divákům. Také spolu málo mluvili a mnoho argumentů, které padly byly spíše pro diváky než konverzace mezi postavami. Objevilo se označení Starý bílý muž, což symbolizuje člověka, který zastává stejný názor jako pan Bohne. Představení bylo velice úspěšné a pobavilo většinu diváků i porotu.

Obrazem:

Foto: -lin-

Děkujeme
sponzorům

Společenský
dům
Neratovice

Ministerstvo
kultury

město
Neratovice

NIK
Artama

Redakce **Kukátka**

šéfredaktor: Martin Peprný

redaktoři: Kristýna Doležalová, Adéla Charvátová, Barbora Moravcová, Winnie Král

a redaktorka a fotografka: Linda Šprinclová

